

børn, som i dag mister tid og ressourcer, på grund af at mange af klassekammeraterne har en eklatant mangel på danskkundskaber ved skolestarten.

Så konsekvensen af dette lovforslag ligner et rent vinderspil. Det er naturligvis fuldstændig uholdbart, at der i dag kan gå op til et par år eller tre, før mange børn af indvandrere og flygtninge kan deltage i en klasses almindelige undervisning på grund af et sprogligt efterslæb, som i virkelighedens verden er meget svært at indhente. Det ved vi alle sammen.

Men jeg vil også gerne understrege, at de tilbud, som er skitseret i lovforslaget, aldrig – aldrig – kan erstatte den optimale og naturlige situation, hvor sprogstimulering foregår gennem naturlig leg mellem danske børn og tosprogede børn. Samfundet kan på trods af al god vilje ikke løse alle problemer. Også forældre har i dagligdagen et væsentligt ansvar og en forpligtelse til at undgå social isolation af børnene og i stedet stimulere børnenes muligheder for også at møde danske børn.

Frank Dahlgaard (KF):

Også Det Konservative Folkeparti er positivt stemt over for dette her forslag, som kan forbedre de sproglige forudsætninger for, at børn af flygtninge og indvandrere kan få ordentlig glæde af undervisning i den danske folkeskole. Det danske sprog er hovednøglen til erhvervelse af viden og færdigheder i Danmark. Det er derfor vigtigt, at børn fra fremmede lande så tidligt som muligt får fat i denne nøgle, således at de senere med udbytte kan gå i en normal klasse i folkeskolen eller i en dansk privatskole.

I dag er det kun seks ud af ti tosprogede børn i alderen 3-5 år, som er optaget i en daginstitution. Fire ud af ti af de fremmedsprogede børn får derfor ikke den dansksproglige stimulans, som de kan have stor glæde og nytte af, når de skal begynde i en dansk skole som syvårige. Det Konservative Folkeparti var med til at vedtage den lov i 1996, som gjorde det muligt for kommunerne at oprette disse sprogstimulans-tilbud. Ordningen trådte i kraft for nogle måneder siden, så erfaringerne er selvsagt få og små endnu, men en del kommuner har benyttet sig af lovens mulighed. Vi mener imidlertid, at det er så vigtig en sag at få integreret de tosprogede, som skal blive i Danmark og i det danske samfund, at vi er velvilligt indstillet over for at gøre ordningen obligatorisk for kommunerne.

Normalt er Det Konservative Folkeparti ikke tilhænger af tvang, men i denne sag tror vi, det vil være rigtigt at gøre det obligatorisk for kommunerne at oprette disse tilbud alle steder, hvor der er behov for det. Men man kunne vel også gå endnu videre. Skulle det ikke også være obligatorisk for forældrene til de små rollinger på 3-5 år at benytte sig af disse tilbud? Der er i lovforslaget lagt op til, at man ligefrem skal gå ud og lave opsøgende virksomhed, men hvad nu, hvis det ikke er nok? Burde der ikke være en forpligtelse for forældrene til de fremmedsprogede børn til at sørge for, at de tager imod disse tilbud?

Der står i ministerens forelæggelsestale, at det kan give de tosprogede elever et efterslæb, hvis man ikke gør noget ved problemet, og derfor må der gøres noget. Derfor laver man nu obligatoriske foranstaltninger, så kommunerne ikke længere blot skal have mulighed for det, men skal gøre det, når der er behov for det. Skulle de fremmedsprogede forældre ikke være forpligtede til at tage imod tilbudet?

Som sagt er forslaget klart et skridt i den rigtige retning, men vi synes nok, man måske skulle tage et skridt til.

Anne Baastrup (SF):

i 1996 indførte vi en ny bestemmelse om særlige førskoletilbud for tosprogede børn, der endnu ikke var startet i skolen, og bestemmelsen gav anledning til en hel del debat blandt de forældre, der fik denne særbehandling: Var det en fordel for deres børn, eller hvad?

Det er mit indtryk, at den behandling, lovforslaget fik undervejs, og den konkrete udformning, det fik, gjorde, at sindene faldt lidt til ro. Men det er ikke mit indtryk, at vi endnu har fået viden om, hvad kommunerne har brugt de 30 mio. kr., som blev bundet i halen på loven, til, og derfor blev jeg meget overrasket over, at vi allerede nu skal i gang med en lovrevision på området. Udvalgsarbejdet må derfor først og fremmest gå på at hitte ud af, om den tidligere lovændring har givet gode eller dårlige erfaringer, og hvis de er dårlige, skal der ske en afklaring af, hvorfor de er det. Har der været mangler i loven, og afhjælpes de af dette lovforslag?

Jeg skal ikke undlade samtidig at gøre opmærksom på, at der er nogle elementer i forslaget, som giver SF anledning til at hejse et advarselsignal allerede i dag. For det første skal det kraftigt understreges, at vi ikke med denne »skal«-regel vil tvinge kommunerne til at